

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 341/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátom, Nezábudková 22, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/60/2010 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/88/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/60/2010 (ďalej len „prvostupňové konanie“) a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/88/2025 (ďalej len „druhostupňové konanie“). Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby jej priznal primerané finančné zadosťučinenie 50 000 eur a tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka mala v namietanom prvostupňovom konaní vedenom pred mestským súdom pre trestný čin podvodu (týkajúci sa nehnuteľnosti obývanej sťažovateľkou) vrátane namietaného druhostupňového konania vedeného pred krajským súdom postavenie poškodenej, kde si uplatnila v adhéznom konaní nárok na náhradu škody 255 471 eur. Trestné stíhanie dvoch obžalovaných bolo napokon podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesením mestského súdu z 25. februára 2025 ako premlčané zastavené a sťažovateľka ako poškodená spolu s druhou špecifikovanou poškodenou boli odkázané s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Sťažnosti príslušnej prokuratúry a sťažovateľky boli zamietnuté uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/88/2025 z 24. februára 2026 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na dva predchádzajúce nálezy ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 308/2022 a sp. zn. IV. ÚS 529/2023), ktorými bolo v minulosti konštatované porušenie jej práv v označenej trestnej veci. Podľa sťažovateľky skutočnosť, že štátna moc v tejto veci nedokázala napriek opakovanému konštatovaniu porušenia jej práv ústavným súdom zjednať nápravu a všeobecné súdy dopustili premlčanie trestného stíhania, odôvodňuje jej požiadavku na odškodnenie na hornej hranici obvyklej praxe. Sťažovateľka zdôrazňuje, že po šesťnásť rokov trvajúcich prieskumoch vo vedenom trestnom konaní jej odkázanie s nárokom na náhradu škody na civilné konanie je pre ňu „procesne likvidačné“, keďže súvisiace civilné konanie o neplatnosť dražby bolo predtým štrnásť rokov prerušené práve z dôvodu nečinnosti „trestného súdu“.

4. Sťažovateľka obsiahlo popisuje negatívny dopad nečinnosti mestského súdu v predmetnej trestnej veci a napokon zastavenia trestného stíhania na súvisiace civilné konanie sťažovateľky (civilný spor o neplatnosť dražby) a tiež na jej súkromie a zdravotný stav.

5. V závere sťažovateľka argumentuje, že ňou požadované finančné zadostučinenie 50 000 eur nie je v žiadnom prípade prejavom jej snahy o bezdôvodné obohatenie, ale predstavuje jediný legitímny nástroj na zmiernenie následkov šesťnásťročného systémového zlyhania štátnej moci.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení jej označených práv v dôsledku nečinnosti konajúceho mestského súdu, ktorá mala za následok zastavenie trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania. Snahou sťažovateľky, ako to aj sama v ústavnej sťažnosti prezentuje, je zmiernenie negatívnych dopadov bezprecedentných prieskumov na jej osobný život a zdravotný stav, a to poskytnutím požadovanej finančnej satisfakcie.

7. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03, II. ÚS 245/2019).

8. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania ústavnej sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012, III. ÚS 154/2018, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 245/2019). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08, III. ÚS 154/2018, II. ÚS 245/2019) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na relevantnú skutočnosť, že v trestnej veci sťažovateľky došlo k právoplatnému zastaveniu trestného stíhania, a teda k jeho skončeniu, keď krajský súd uznesením sp. zn. 3To/88/2025 z 24. februára 2026 zamietol sťažnosti príslušnej prokuratúry a tiež sťažovateľky uplatnené proti uzneseniu mestského súdu sp. zn. 5T/60/2010 z 25. februára 2025 o zastavení trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania.

10. Je tak nesporným faktom, že sťažovateľka, ktorá sa domáha ochrany svojich označených práv vo vzťahu k postupu mestského súdu v prvostupňovom konaní a krajského súdu v druhostupňovom konaní, sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátila (12. mája 2026) po právoplatnom skončení dotknutej trestnej veci, teda v čase, keď už ústavná sťažnosť ako prostriedok nápravy vo vzťahu k označenému postupu mestského súdu a krajského súdu nebola objektívne spôsobilá splniť svoj účel (obdobne pozri III. ÚS 154/2018, I. ÚS 390/2019).

11. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné posúdiť ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu